

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 500/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej Advokátskou kanceláriou UHAL s. r. o., Štefana Moyzesa 9877/43, Zvolen, v mene ktorej koná advokát JUDr. Maroš Uhaľ, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11 Er 145/2013 z 28. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou UHAL s. r. o.,

Štefana Moyzesa 9877/43, Zvolen, v mene ktorej koná advokát JUDr. Maroš Uhaľ, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 Er 145/2013 z 28. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«K porušeniu mojich práv došlo rozhodnutím Okresného súdu Zvolen zo dňa 28. 10. 2015 pod sp. zn. 11 Er/145/2013-37, ktoré mi holo doručené dňa 25. 11. 2015. Napadnutým rozhodnutím mi Okresný súd Zvolen ako porušovateľ nepriznal právo na náhradu trov exekúcie, ktoré mi v súvislosti s výkonom rozhodnutia oprávneného Všeobecnej zdravotnej poisťovne a. s. voči povinnému [REDAKOVANÉ] vznikli v exekúcii vedenej pod sp. zn. EX 661/13...»

Dôvodom pre nepriznanie náhrady trov exekúcie bolo primárne zastavenie exekúcie podľa § 118 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZRK“). Došlo leda k povoleniu reštrukturalizácie na majetok povinného uznesením Okresného súdu Banská Bystrica 1 R/4/2015 zo dňa 17. 04. 2015 uverejneného v Obchodnom vestníku 78/2015 dňa 24. 04. 2015. Porušovateľ ako hlavné dôvody pre nepriznanie náhrady trov exekúcie uviedol, že mi trovy exekučného konania neprináležia, pretože voči povinnému sa exekúcia zo zákona podľa 118 ods. 3 ZRK zastavuje a zároveň neboli splnené podmienky na to, aby mohol uložiť túto povinnosť oprávnenému podľa § 203 Exekučného poriadku. Zaujal názor, že som si mala svoje trovy exekúcie uplatniť prihláškou v reštrukturalizačnom konaní.»

Sťažovateľka ďalej uvádza:

„Nepriznaním náhrady trov exekúcie z uvedených dôvodov došlo k zásadnému odopretiu môjho práva na náhradu trov exekúcie, teda práva na súd... Porušovateľovi ušlo pozornosti, že v prípade zastavenia exekúcie musí súd o trovách vždy rozhodnúť, pretože súdnemu exekútorovi vzniká pohľadávka až rozhodnutím súdu a nie už samotnou

skutočnosťou, že vynaložil náklady na vykonanie exekúcie a vyvinul nejakú exekučnú činnosť... Je zrejme, že jeho rozhodnutie je nielenže v tomto smere kontraproduktívne a vnútorne nekoherentné, pretože odôvodnenie rozhodnutia je v rozpore s vlastným výrokom, ale najmä je z tohto pohľadu aj arbitrárne.“

Sťažovateľka sa domáha použitia analógie § 203 ods. 3 Exekučného poriadku vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov exekučného konania po jeho zastavení ex lege z dôvodu povolenia reštrukturalizácie a argumentuje:

„Súdnemu exekútorovi nemožno uprieť právo na náhradu trov exekúcie z dôvodu absencie procesných prostriedkov, ktorými by sa mohol domôcť svojho práva. Na základe toho by sa mala povinnosť platiť trovy exekúcie preniesť, rovnako ako pri vyhlásení konkurzu, na oprávneného, ktorý podaním návrhu na vykonanie exekúcie, rovnako ako v základnom súdnom konaní, nesie určité riziko platenia trov za činnosť, ktorú požaduje od štátu cez súdneho exekútora.“

V ďalšej časti sťažnosti poukazuje sťažovateľka na rozhodnutia ústavného súdu, ktoré porušovateľ uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia na podporu svojich právnych záverov (*„Ide o II. ÚS 27/2008, III. ÚS 432/2008, III. ÚS 128/2008, IV. ÚS 38/2008 a i.“*), a vyjadruje názor, že *„Uvedené rozhodnutia a doterajšia rozhodovacia činnosť ústavného súdu v obdobných veciach vychádzala z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské vo veci Van der Musselle v. Belgicko zo dňa 23. 11. 1983 pod č. 8919/80, ktoré na základe tohto rozhodnutia stavajú súdneho exekútora na roveň podnikateľa, avšak nesprávne.“*

V záverečnej časti odôvodnenia sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd *„... s poukazom na uvedené dôvody zvažil svoje predchádzajúce rozhodnutia v otázke náhrady trov exekúcie a prehodnotil, či nie sú dané dôvody na zmenu vlastnej judikatúry pre potreby zachovania riadneho a spravodlivého výkonu rozhodnutia, ktoré bude v súlade sústavou SR a Dohovorom“*, a ďalej uvádza: *„... napriek tomu, že predmet konania je bagatelný, pri opakovanom rozhodovaní všeobecných súdov o tejto otázke spôsobom, ako urobil porušovateľ, môže dôjsť a aj dochádza k neúnosným finančným stratám u súdneho*

exekútora, čo ohrozuje samotný materiálny výkon exekučnej činnosti. Práve preto považujem posúdenie obsahu tejto sťažnosti za otázku zásadného ústavno-právneho významu.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľky

- na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1,

- na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

- na majetok a pokojné užívanie majetku podľa článku 1 ods. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 28. 10. 2015 pod sp. zn. 11 Er/145/2013-37 a jeho postupom porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 28. 10. 2015 pod sp. zn. 11 Er/145/2013-37 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nepochybne integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže svojím postupom a rozhodnutím podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, ale postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, a to najmä vtedy, keď zistí, že došlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre tiež zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmať, či v konaní bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných

práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Ústavný súd, vychádzajúc z uvedených právnych názorov tvoriacich súčasť ustálenej judikatúry, v rámci predbežného prerokovania posúdil sťažnosť sťažovateľky primárne z hľadiska namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré malo byť spôsobené napadnutým uznesením okresného súdu.

Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol, že sťažovateľke (súdnej exekútorke) náhradu trov exekúcie nepriznáva. Vydaniu napadnutého uznesenia predchádzalo zastavenie exekúcie „ex lege“ z dôvodu povolenia reštrukturalizácie povinného. Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že okresný súd nepostupoval pri rozhodovaní podľa § 203 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje rozhodovanie o trovách exekúcie po vyhlásení konkurzu na povinného. Keďže v uvedenom zákonom ustanovení nie je upravené rozhodovanie o trovách exekúcie po povolení reštrukturalizácie povinného, sťažovateľka sa domáha použitia analógie.

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza:

„Súd súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal, nakoľko oprávnený procesne nezavinil situáciu, na základe ktorej došlo k zastaveniu exekúcie. Neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi zavinením oprávneného a povolením reštrukturalizácie a teda zastavením exekúcie, a tak oprávneného nemožno v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku zaviazať na úhradu trov exekúcie. Zároveň uvažovanie nad možnosťou zaviazať oprávneného na náhradu trov exekúcie podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, teda z dôvodu, že exekúcia bola zastavená pre nemajetnosť povinného, je irelevantné, nakoľko k zastaveniu došlo z dôvodu vyhlásenia reštrukturalizácie na majetok povinného a nie z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Súd zároveň vylúčil možnosť aplikácie ustanovenia § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, kedy by trovy exekúcie znášal oprávnený, ak by sa exekúcia zastavila z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. Takým dôvodom by bola skutočnosť, ak by na majetok povinného (dlžníka) bol na základe jeho žiadosti počas reštrukturalizačného konania súdom vyhlásený konkurz alebo v prípade ak by príslušný súd vykonávajúci dohľad nad činnosťou dlžníka, správcu a veriteľských orgánov bez návrhu, uznesením reštrukturalizačné konanie zastavil, začal konkurzné konanie a vyhlásil na majetok dlžníka konkurz a to v prípadoch taxatívne uvedených v § 131 ods. 2 písm. a) až i) ZoKR. Podľa § 119 ods. 1 ZoKR, účastníkmi reštrukturalizačného konania sú dlžník, navrhovateľ a veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Podľa § 120 ods. 1 ZoKR, ak tento zákon neustanovuje inak, právo uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Ak sa tieto nároky v reštrukturalizácii riadne a včas neuplatnia prihláškou, právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká. Podľa § 121 ZoKR, prihláška sa podáva v jednom rovnopise u správcu, pričom správcovi musí byť doručená do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Na prihlášku doručenú po lehote sa neprihliada. Ustanovenie § 28 ods. 6 sa použije primerane. S poukazom na uvedené citované ustanovenia ZoKR si mal súdny exekútor vyčísliť trovy exekúcie, ktoré mu vznikli do začatia reštrukturalizačného konania a následne do 30 dní od zastavenia exekúcie t. j. povolenia reštrukturalizácie prihlásiť túto pohľadávku u príslušného správcu, čo však neurobil aj napriek tomu, že o povolení reštrukturalizácie bol (alebo pri zachovaní

odbornej starostlivosti mal byť) informovaný vzhľadom na publikačnú činnosť v Obchodnom vestníku.

Ustanovenia § 196 a 197 ods. 1 Exek. por. určujú zásadu, že odmenu patriacu súdnemu exekútorovi za výkon exek. činnosti, náhradu jeho hotových výdavkov a náhradu za stratu času uhrádza povinný. Len výnimočne, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Ustanovenie § 203 Exek. por. teda umožňuje súdu pri zastavení konania prelomiť zásadu ustanovenú v § 197 ods. 1 Exek. por., t. j. že náklady súdneho exekútora uhrádza povinný a povinnosťou nahradiť trovy exekúcie uložiť oprávnenému. V ustanovení § 203 Exek. por. je upravené, že oprávnenému možno uložiť povinnosť znášať trovy zastavené exekúcie v prípade jeho procesného zavinenia zastavenia exekúcie (§ 203 ods. 1), alebo ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie (§ 203 ods. 2). V zmysle ustanovenia § 203 ods. 3 platí, že ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške.

Zásadná je tá skutočnosť že k zastaveniu exekúcie v danom prípade došlo dňa 17. 4. 2015 zo zákona, keď Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 1 Er 4/2015 zo dňa 17. 4. 2015 povolil reštrukturalizáciu dlžníka [REDACTED]

[REDACTED]. Pokiaľ následne ide o otázku, či v prípade zastavenia exekúcie v zmysle ust. § 118 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii v dôsledku povolenia reštrukturalizácii povinného možno oprávnenému uložiť povinnosť zaplatiť exekútorovi náhradu trov exekúcie, dôvodom pre uloženie povinnosti oprávnenému zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie, nemožno byť tá skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Banská bystrica bola povolená reštrukturalizácia povinného - dlžníka [REDACTED]

[REDACTED], nakoľko zákonná úprava citovaného ustanovenia § 203 ods. 3 Exek. por. pri rozhodovaní o tom, kto a za akých podmienok je povinný zaplatiť náhradu trov exekúcie je striktná. Ak by totiž bolo úmyslom zákonodarcu, aby trovy exekúcie znášal oprávnený aj v prípade, ak bola exekúcia zo zákona zastavená v dôsledku povolenia reštrukturalizácie povinného, bol by to uzákonil, resp. aspoň uviedol v dôvodovej správe. V zmysle ustanovenia § 119 ods. 1 a § 120 ods. 1, § 121 Zákona

o konkurze a reštrukturalizácii má súdny exekútor povinnosť vyčísliť si trovy exekúcie, ktoré mu vznikli do začatia reštrukturalizačného konania a následne do 30 dní od zastavenia exekúcie, t. j. povolenia reštrukturalizácie, prihlásiť pohľadávku u príslušného správcu.“

V záverečnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd uvádza:

«Rozhodnutie, v zmysle ktorého sa súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie neprizná je konformné a súladné s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR. Ústavný súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach, konkrétne v rozhodnutiach III-ÚS351/2007, IV. ÚS236/2008, I-ÚS377/2008, I-ÚS438/2008, IV-ÚS38/2008, III-ÚS128/2008, III-ÚS432/2008, II-ÚS27/2008. Samotná skutočnosť pripúšťajúca v konečnom dôsledku vznik situácie, keď nebudú uspokojené nároky súdneho exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monotónnym (správne má byť „monopolným“, pozn.) postavením pri výkone exekúcie. Riziko s výkonom určitej profesie, kam spadá je riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výhodami tejto profesie. Takéto rozhodnutie súdov je napokon plne v súlade so sledovaným účelom a zmyslom samotného exek. konania, ktorého prvoradým cieľom je nesporne zabezpečiť nútený výkon povinnosti vyplývajúcej z exek. titulu, ktorá nebola povinným subjektom splnená dobrovoľne, teda uspokojí predovšetkým nárok oprávneného. K tomuto zámeru má smerovať aj snaha a úkony súdneho exekútora, ktorý by mal mať záujem na efektívnom vymožení pohľadávky.»

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo súdnej exekútorke nepriznal právo na náhradu trov exekúcie. Napadnuté uznesenie okresného súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku, resp. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Výklad dotknutých ustanovení právnych predpisov považuje ústavný súd za udržateľný a akceptovateľný. V súvislosti s námietkou

sťažovateľky, že okresný súd mal v prípade povolenia reštrukturalizácie dlžníka (povinného) použiť analógiu § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, ústavný súd konštatuje, že sa stotožnil s názorom okresného súdu, že samotný charakter týchto dvoch konaní (konkurzné konanie a reštrukturalizácia) je natoľko odlišný a špecifický, že použitie analógie neprichádza do úvahy a že právo vyplývajúce z pohľadávky proti povinnému si súdna exekútorka mohla a mala uplatniť prihláškou v reštrukturalizácii.

Na rámec už uvedených záverov ústavný súd konštatuje, že právne názory vyslovené v napadnutom uznesení korešpondujú jeho doterajšej ustálenej judikatúre, na ktorú sa okresný súd priamo v odôvodnení svojho rozhodnutia odvoláva. Ústavný súd pritom ani na základe argumentácie sťažovateľky nemá žiadny zásadnejší dôvod na to, aby svoju doterajšiu judikatúru prehodnocoval, resp. ju menil, či dopĺňal.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Ústavný súd navyše pripomína, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka toto právo hmotného charakteru namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo byť porušené, tak z toho v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci zároveň vyplýva, že napadnutým uznesením okresného súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky ako celok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľka zaťažuje ústavný súd vecou, ktorej predmetom je suma 49,42 €, teda vecou, ktorú možno označiť z hľadiska predmetu ako bagateľnú, ktorá je už z tohto titulu a priori vylúčená z ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci by prichádzala do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (k tomu pozri m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014), čo však zjavne nie je prípad sťažovateľky.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016